

וְאֲנִי זֹכֵר

וְאֲנִי אֶז בֶּן אַרְבַּע, אוֹלֵי קֶצֶת יוֹתֵר,
וְאֲנִי זֹכֵר חֶדֶר מִדְּרָגוֹת.
וְאֲנִי זֹכֵר: חֶשֶׁךְ. דְּמָמָה.
כָּבֶה הָאוֹר. אֶז מָה?
הֵן יְדֵי הַקְּטִנָּה עֲטוּפָה בְּיָדוֹ הַחֲמָה.

וְאֲנִי שׁוֹתֵק. וְאֲבֹא שׁוֹרֵק.
וְאֲבֹא צוֹחֵק,
מִלֵּל לִי קוֹלוֹת שֶׁל חֲתוּל, וְנוֹבַח,
וְאֲבֹא אוֹמֵר: הַחֲתוּל בּוֹרַח!
וְאֲבֹא שׁוֹאֵל: הֲרֵשׁ'לָה, הוֹסְטוּ גִזֵּן?
וְאֲנִי תוֹפֵס חֶזֶק-חֶזֶק אֶת הַיָּד שְׁלוֹ.
חֲתוּל? כָּלֵב? הֵיִתְכֵן?
וְאֲנִי אוֹמֵר: יוֹ, טֹאטְנִיו, יוֹ** –
כֵּן, אֲבֹא'לָה, כֵּן.

וְאֲבֹא עוֹצֵר.
”נִפְלוּ לִי הַמִּפְתָּחוֹת. אֲנִי יוֹרֵד.
סֵפֶר עַד מֵאָה – וְאֲנִי חוֹזֵר.”
וְאֲנִי סוֹפֵר... שְׁבָעִים וְתִשְׁעִים, שְׁמוֹנִים.
כָּלֵב נוֹבַח מֵעֵבֶר לְדָלֶת שֶׁל הַשְּׂכָנִים.
חֲלוֹן נִטְרָק בְּרוּחַ. קֵר.
וְאֲנִי סוֹפֵר... שְׁמוֹנִים וְתִשְׁעִים, תִּשְׁעִים.
מֵאַחֲרֵי הַדָּלֶת קִלְלוֹת בְּפוֹלְגִית.
תִּשְׁעִים וְאַחַת – וְאֲבֹא חֹזֵר,
וְכָל כֵּן הֲרֵבָה זְמַן עֵבֶר.

כָּל כֵּן הֲרֵבָה זְמַן עֵבֶר.
וְאֲנִי, רַק בֶּן אַרְבַּע אֲנִי.
רַק בֶּן אַרְבַּע וְכִבֵּר –
דוֹר שְׁנֵי.

*הערשעלע, האסטו געזען = צביקה, האם ראית?
** יא, טאטעניו, יא = כן, אבא'לה, כן.